



## Universitätsbibliothek Paderborn

### Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

**Abelly, Louis**

**Coloniæ Agrippinæ, 1659**

§. 2. De Blasphemia.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38979**

*istius plaga.* Qua verò ratione prava hæc consuetudo tolli, & evelli possit docet S. Chryl. Hom. 5. ad pop. Antich. his verbis: *Vu discere, quomodo ab hæc impia consuetudine iurandi liberari possis: ego te quendam docebo modum quem, si tenueris, superabis omnino, cum videris te ipsum vel alium quemque servorum, vel filiorum, vel uxorem hoc malo captos, & sapius commones factos, nec tamen correctos, iube incenatos cubare, & hanc tibi illique damnationem impone, damnationem inquam, non damnum, sed lucrum ferentem.* Idem in hom. ad baptizandos hoc aliud remedium proponit. *Ab omnibus coniunctis hoc postula, hoc pete beneficium, ut te iurantem arguant, & confundant.* Optime S. Hier. Ep. 14. ad Celantiam: *Mentiri, inquit, & iurare lingua tua prorsus ignoret; tantusque in te sis amor veri, ut quidquid dixeris, iuratum putes.*

## §. II.

## De blasphemia.

**B**LASPHEMIA secundum doctrinam S. Tho. 22. q. 13. 2. est peccatum, quo quis ex pravo cordis affectu, de excellentia divinæ bonitatis detrahit, illiq; contumeliam infert, vel negando aliquid quod ipsi proprium est, vel aliquid imponendo, quod minimè ei convenit, sive id ore fiat, sive solum mente concipiatur.

Alia est autem blasphemia simplex, alia hæresi conjuncta: illa dicitur hæresi conjuncta, quæ aliquid de Deo asserit vel de illo negat, quod est fidei contrarium; ut si quis dicat Deum esse crudelem, non esse providum &c. quod observare debent confessarii, ac pœnitentes qui se de talibus accusant, interrogare, num ita esse crediderint.

Blasphemia verò simplex ea est, quæ non tam fit per modum assertionis, seu enunciationis, quàm per modum detestationis, ac veluti cujusdam imprecationis in Deum: ut si quis Deo maledicat, aut verba probrosa in Deum proferat, itè si contumeliosè partes quasdam corporis Christi nomi-

nominet, ut caput, sanguinem, mortem Dei, quasi ob  
Dei filium contemptibilem aestimet, illique stupen-  
dum profus impietate exprobrat, quod propter nimiam  
nos charitatem carni & sanguini communicare voluit  
& in carne assumpta pro nobis mori.

Quamvis autem is qui cum debita reverentia in re-  
ximi momenti adfirmendam dictorum suorum veri-  
tatem Christi Domini nomen interponeret, eiusque  
pus, sanguinem vel mortem pro nobis perpeffam homi-  
causa nominaret, ut rectè observat Bonac. Disp. 3. qu. 1.  
blasph. pu. 2. nihilominus supradicti loquendi modi, co-  
ratione proferri solent, vix à peccato blasphemiae excu-  
possunt; cum semper in illis reperiatur formalis aliquis  
aut saltem tacitus Dei contemptus, nisi fortè ( ut docet  
Nav. c. 13. 1. ) linguæ ac mentis præcipitatio, ( ut accidit  
iis qui subita aliqua ira corripuntur ) ob indeliberatam  
nem, & inadvertentiam à peccato mortali excuset: quæ  
men excusatio locum non habet in ijs, qui pravam illam  
blasphemandi consuetudinem deliberatè contraxerunt  
nec ullo modo illam corrigere, aut emendare curant.

Docet autem S. Thom. sup. 2. ad 2. blasphemiam non  
modò in Deum sed etiam in sanctos committi posse: non  
enim laudare sanctos, quatenus ad Deum pertinent, est  
que amici ac filii charissimi sunt, ipsi per charitatem  
gloriam coniuncti, est actus virtutis religionis; sic illi  
maledicere, aut contumeliam aliquam irrogare, est pe-  
ccatum blasphemiae.

Ad eandem blasphemiam reducitur peccatum illud  
quod committitur maledicendo creaturas, quod quatuor  
modis fieri potest ut observat Tolet. lib. 4. c. 53. Primo  
considerando quatenus sunt creaturæ Dei, & hac de causa  
illis maledicendo, & hoc est peccatum blasphemiae: secun-  
dò ratione alicuius creaturæ rationalis, cuius illæ sunt  
g. maledicere, aut imprecationem aliquam facere contra  
armenta, vineas, &c. quia huius vel illius sunt: & hoc  
peccatum contra charitatem proximi. Tertio creaturæ  
rationales aut inanimatæ possunt considerari secundum

se præcisè: & ea ratione illis maledicere, est actus otiosus, & peccatum veniale. Quartò denique considerari possunt ratione alicuius mali, vel incommodi quod inferunt; & ea ratione illis maledicere, non est peccatum: est enim hoc potiùs ipsi malo quàm creaturæ maledicere; sic Iob maledixit dieci, in quo natus est; David montibus Gelboë, in quibus Saül occisus est.

## §. III.

## De voto.

QUATVOR præsertim circa votum investiganda sunt: primò, quid sit votum, & quotuplex: secundò, quænam personæ votum emittere possint: tertio, quanta sit ipsius voti obligatio: quarto denique, quibus modis hæc voti obligatio cessare possit.

Quod ad primum spectat, votum (ut docet S. Thom. q. 88 a. 1. & 2.) est *Promissio deliberata Deo facta de aliquo meliori bono.*

Dicitur, *Promissio*: quia non est nudum & simplex propositum, ut constat ex cap. *Litteraturam* de voto; sed ad illius rationem requiritur promissio cum vera voluntate se obligandi.

Dicitur, *Deliberata*: promissio enim subita & inconsiderata non sufficeret ad rationem voti, ut ex communi Theologorum consensu docet Nav. c. 22. n. 24. qui etiam rectè observat tantam ad votum faciendum deliberationem requiri, & sufficere, quanta requiritur, & sufficit ad peccatum aliquod mortale committendum.

Dicitur, *Deo facta*: quia votum, cum sit actus religionis & patriæ, ut docet S. Thomas, solum Deo fieri debet: quòd si interdum apud quosdam auctores (ut apud Eusebium lib. 13. de præpar. Evang. ca. 7.) vota sanctis martyribus, & aliis in cælo beatis nuncupari dicuntur, id intelligi debet ad eum modum, quo templa & altaria sanctis dicari dicuntur, quia Deo in honorem sanctorum dedicantur; vel in  
quan-